

Sobre literatura eròtica



Albert Mestres

Quina és la diferència entre literatura eròtica i literatura pornogràfica? El grau d'explicitesa respecte a les relacions sexuals descrites? La finor o la grolleria del llenguatge? En absolut. Per a mi l'única diferència que hi ha està entre un text amb qualitat literària, concebut i creat com a objecte literari, que podríem considerar literatura eròtica, i un text sense qualitat literària, fabricat amb l'únic objectiu de ser venut i produir uns rendiments pecuniaris, que podríem considerar literatura pornogràfica. L'explicitesa o no de les escenes descrites, la finor o grolleria del llenguatge només són eines expressives que l'autor té a la seva disposició.

Això no vol dir, és clar, que alguns textos concebuts com a objecte artístic arribin tan lluny del seu objectiu que avui només els puguem considerar pornografia i, a l'inrevés, que alguns concebuts com a objectes comercials hagin adquirit l'estatus literari gràcies a les seves qualitats qui sap si voluntàries o involuntàries. En farem ara un breu i ràpid repàs per sobre.

A la literatura de l'antiguitat clàssica europea no existeix aquesta distinció entre pornografia i erotisme, i grans poetes, com Marcial, que jo he traduït, o Catul, recorren constantment a imatges sexuals a la seva poesia. De fet, sembla que existien, al costat de les meretrius, unes dones especialitzades en la recitació de poemes de contingut pornogràfic que avui s'han perdut, sens dubte perquè pertanyien a la categoria de la literatura amb ànim de lucre, per dir-ne d'alguna manera. També Petroni hi recorre amb abundància al seu *Satiricó*, en una de les millors novel·les de tota l'antiguitat.

De fet, la literatura eròtica antiga és rica però sovint ens ha arribat força mutilada pel temps.

Un dels clàssics absoluts de la literatura sànscrita és el *Kama sutra* de Vatsaiana, un receptari ben explícit de formes de fer l'amor.

A la literatura clàssica xinesa també són abundants els exemples de literatura eròtica. Són novel·les clàssiques, i amb això vull dir entre les millors deu novel·les xineses, *Jing Ping Mey* o *El cirerer al vas*

d'or, anònima, i *La catifa de les pregàries i els gaudis* de Li Yu, totes dues eròtiques.

Pel que fa a la literatura japonesa, és realment difícil distingir entre literatura eròtica i literatura a seques, ja que l'erotisme forma part de la mateixa concepció de la creació literària. Amb tot, podem esmentar el novel·lista Ihara Saikaku, amb les narracions eròtiques clàssiques *La vida d'un home amorós* i *Històries d'amor entre*



Pietro Aretino

samurais, aquesta darrera sobre l'homosexualitat.

Tota la literatura europea de l'edat mitjana està carregada d'erotisme d'una manera més o menys velada, des dels romanços populars fins a les cançons dels trobadors, algunes explícitament eròtiques, les grans novel·les de Chrétien de Troyes, els poemes satírics de Francesc de la Via o una de les grans novel·les del període, *Tirant lo Blanc* de Joanot Martorell.

Però sens dubte l'obra mestra de l'erotisme literari medieval és el *Decameró* de Giovanni Boccaccio, un divertidíssim aplec d'històries a vegades força pujades de to. Aquesta obra té una seqüela quasi tan divertida com ella mateixa en l'*Heptameró* de Margarida de Valois, un segle més tard, on l'erotisme és encara més extremat. Digne deixeble de Boccaccio va ser Pietro Aretino, que, conegut sobretot com a escriptor de comèdies, va escriure una sèrie de narracions eròtiques, com *Els raonaments* o els *Dubtes amorosos*, a més dels *Sonets luxuriosos*, dels quals trobareu una mostra inèdita i traduïda per mi mateix a continuació d'aquest text.

Pel que fa a la literatura àrab, podríem dir que tota la seva poesia està impregnada d'un erotisme força refinat, però se singularitza el recull de narracions i exemples morals conegut com a *El jardí perfumat* de Nefzaqui.

El barroc espanyol es caracteritza per la pràctica de la poesia eròtica de forma anònima, tot i que en sabem els noms, com el de Francisco de Quevedo i el nostre Francesc Vicenç Garcia, el Rector de Vallfogona. Seguidors d'aquesta veta són els il·lustrats Félix María Samaniego amb *El jardín de Venus* i Tomás de Iriarte.

La il·lustració francesa aporta obres de més pes i més diverses, però cal destacar-ne *Les bijoux indiscrets* de Denis Diderot, on les vagines esdevenen narradores de les seves experiències, i, és clar, el clàssic del gènere, el marquès de

Sade, de qui vaig traduir la *Justine o les dissorts de la virtut*.

De la mateixa època és un altre dels grans clàssics de la literatura eròtica, la *Fanny Hill* de John Cleland, que acaba d'aparèixer ara editada per Adesiara.

El romanticisme francès i l'Anglaterra victoriana del segle XIX proporcionen alguns clàssics més a la literatura eròtica. Ho és, per exemple, la breu però magistral narració *Gamiani* d'Alfred de Musset o les monumentals novel·les autobiogràfiques *La meua vida secreta*, anònima, i *La meua vida i els meus amors* de Frank Harris, pseudònim.

El simbolisme contribueix a la literatura eròtica d'una manera determinant amb els poemes de Paul Verlaine i sobretot la novel·la *Afrodita* i els poemes *Cançons de*



Pierre Louÿs

Bilitis, centrats en relacions lèsbiques, de Pierre Louÿs, entre altres.

De l'avantguardista Guillaume Apollinaire són les obres mestres de la narrativa eròtica *Les onze mil vergues* i *Les aventures d'un jove don Joan*.

Gran escàndol van provocar les novel·les de D.H. Lawrence, sobretot *L'amant de Lady Chatterley*, bé que, tot i contenir escenes altament eròtiques, no es pugui parlar de narracions estrictament eròtiques. De fet, Lawrence representa el primer pas cap a l'esborrament de les fronteres entre la literatura

eròtica i qualsevol altra mena de literatura.

Una renovació total de la literatura eròtica va suposar la irrupció del surrealisme que va trobar en el gènere un camp fèrtil d'experimentació. El conreu surrealista d'aquesta literatura és abundant però en destacarem *El cony d'Irene* de Louis Aragon, bé que firmada com a Albert de Routise, i per sobre de tot la magistral novel·leta de Georges Bataille *Història de l'ull*.

Paral·lelament alguns escriptors nord-americans, cap a la mateixa època, als anys vint del segle passat, incorporen l'erotisme com una forma de narrativa general. A tots ens sonaran els *Tròpics* de Henry Miller (*Tròpic de Càncer* i *Tròpic de Capricorn*, molt ben traduïts per Manuel de Pedrolo) o també la seva trilogia *La crucifixió de Rosy*, amb *Sexus*, *Nexus* i *Plexus*, i els diaris d'Anaïs Nin, així com les seves novel·les *Escala cap al foc*, *La seducció del Minotaure* o *Delta de Venus*, etc., tot plegat de caràcter marcadament autobiogràfic.

A partir de la Segona Guerra Mundial podríem dir que la literatura eròtica en si deixa d'existir i les escenes eròtiques s'incorporen, amb més o menys cruïda, a la literatura sense etiqueta. Tanmateix, alguns autors van destacar per la gran intensitat d'algunes escenes eròtiques de les seves novel·les, com Vladímir Nabòkov o Erica Jong.

Al costat d'això, és clar, sempre ha existit una literatura pornogràfica en el sentit que dèiem al principi, al més sovint acompanyada d'imatges gràfiques o fotogràfiques o més aviat acompanyant-les. Avui existeix un gènere nou de literatura pornogràfica que es troba a la xarxa d'internet. Es tracta de textos de lliure accés però no escrits amb cap intenció literària sinó més aviat amb un caire amateur, explicant experiències pròpies viscudes o imaginades.

Pietro Aretino
Sonets luxuriosos

TRADUCCIÓ D'ALBERT MESTRES

I

Follem, reina meva, follem fent via,
atès que tots hem nascut per follar;
si adores la polla, el cony jo he d'amar,
ves quin carall de món si no seria.

I si *post mortem* follar fos honest,
diria: follem tant, que en morirem;
i Adam i Eva al més enllà ens follarem,
que van trobar un morir tan deshonest.

—Realment és ben cert, que si els bergants
no mengen el traïdor fruit de l'hort,
jo sé que se saciaven els amants.

Però prou xerrameca, i fins al cor
fica'm la polla, trenca'm l'ànima abans
que sobre la polla ara neix i mor;

i si pot ser i tinc sort,
del cony no me n'estalviïs ni els collons,
de tot plaer testimonis xambons.

II

Posa'm un dit al cul, car xarucó,
i empeny la polla endintre a poc a poc;
aquesta cama alça per fer bon joc,
llavors remena sens contemplació.

Que, ja fe de món!, és aquest mos millor
que no menjar pa untat a vora el foc;
i si et desplau al cony canvia el lloc,
que no és pas home el que no és traïdor.

—Al cony us ho faré aquesta vegada,
al cul una altra, i amb gust fotrè un clau
al cul i al cony, i us farà benaurada.

I qui vol ser gran mestre és un babau,
que perd segur l'ocellet la jornada
a qui altra cosa que follar li plau.

I peta en un palau,
que mori aquesta, espera, cortesana,
que jo espero només matar la gana.

III

¡Aquesta polla vull, i no un tresor!
¡Aquesta pot fer feliç el meu niu!
¡Aquesta és polla per a Emperadriu!
¡Aquesta joia val més que un pou d'or!

Ai, polla meva, em moro, do'm consol,
i troba bé el desig a la matriu:
vaja, una polla petita es desdiu,
si al cony el decòrum observar vol.

–Mestressa meva, dieu veritat;
que qui al cony folla i té el pardal petit,
mereix lavativa freda al forat.

Qui en té poc, al cul folli dia i nit:
i qui el té fer com jo i desprietat,
que sempre amb els conys ell prengui delit.

–Tenim tant d'apetit
però, de la polla, i tant de bé ens fa,
que tindrem tot darrere el campanar.

IV

Aquesta cama posa'm a l'esquena
i de la polla treu també la mà,
i quan fort o flux hauré d'espitjar,
fort o flux en el llit el cul remena.

I si en el cul pel cony la polla falla,
digues que sóc un vil enredanans,
perquè jo conec de la vulva l'anus
com un cavall coneix una cavalla.

–No trec la mà de la polla, el meu feu,
jo no, que no vull fer tal bogeria,
i si no vols així, vés-te'n amb Déu.

Que al darrere el plaer tot teu seria,
però al davant el plaer és teu i meu,
per tant, folla com cal, o siau, via.

–Jo no me n'aniria,
senyora estimada, del dolç folgar
ni si el Rei de França cregués salvar.

V

Perquè ara provo tan solemne polla,
que m'escorcolla la vora del cony,
no voldria ser sinó tota cony,
però voldria que fossis tot polla.

Perquè si cony jo fos, i tu una polla,
afartaria una estoneta el cony,
i així també obtindries del meu cony
tot el plaer que pot tenir una polla.

Però com que no puc ser tota cony,
ni tampoc tu tornar-te tot de polla,
el bon desig agafa d'aquest cony.

—I vós, rebeu d'aquesta minsa polla
la bona voluntat: a sota el cony
poseu, i a sobre posaré la polla;

després sobre la polla
deixeu-vos tota vós anar amb el cony:
i seré polla jo, i vós sereu cony.

VI

Em tens la polla al cony, i el cul em veus,
i jo veig com tens fet el cul amb goig,
però podries dir tu que estic boig,
perquè jo tinc les mans on són els peus.

—Si d'aquesta manera follar creus,
ets animal, i això no se't farà;
perquè m'adapto molt millor al follar,
quan amb el pit sobre el meu pit t'asseus.

—En bon llatí, Comare, us vull follar
i amb tantes festes el cul vostre omplir,
amb els dits, i la polla i remenar,

que sentireu un plaer sense fi.
I sé prou bé que és més dolç que el gratar
de dees, duquesses i reines, sí;

i em direu a la fi
que jo en aquest mester sóc una fera...
Però tenir-la curta em desespera.

VII

¿On la ficareu, vós? Digueu, sisplau,
¿rere o davant? Ho voldria saber
perquè potser us faria un desplaer
si per dissort del cul s'amaga al cau.

—No, missenyora, que el cony satisfà
la polla, tot i que hi ha poc grat,
però això ho faig per no semblar pastat,
verbi gratia, a un frare marià.

Pro si la polla tota al cul voleu
com volen els savis, estic content
que feu amb la meva allò que vulgueu.

I agafeu-la amb la mà, a dins empenyent:
que per al cos tan útil sentireu,
com per als malalts el medicament.

És gaudi tan plaent
sentir la meva polla en les mans vostres,
que em moro si follem amb cossos nostres.

VIII

I ja seria una colloneria,
tenint jo ganes ara de follar-vos,
a dintre el cony el meu carall ficar-vos
sense fer-ne del cul gasiveria.

¡Acabi en mi ma genealogia!
Que molt, molt, al darrere us vull follar,
que el rodó és diferent del tall allà
més que no l'aigua de la malvasia.

—Tu folla'm, i de mi el que vulguis fes,
al cony, al cul, que a mi m'importa poc,
amb que compleixis, del dret o el revés.

Que el que és jo, al cony, al cul hi tinc el foc,
i per vits d'ase, mul, bou, que em fiqués
no minvaria el meu desig tampoc.

I a més al cap de poc
m'ho faràs entre cuixes a l'antiga,
que al cul jo ho faria, si tingués biga.

IX

És aquesta una polla grossa i llarga.
¡Ai!, si l'estimes, deixa-me-la veure.
–Provar voldríem si al cony podeu heure
la polla, i a mi al damunt a la llarga.

–¿Com que si ho vull provar? ¿Com que si puc?
¡Abans això que no pas menjar o beure!
–Però si jo després us trenco en jeure,
us faré mal. –Dius com el Rosso, ruc.

Estira't en el terra o bé en el llit
a sobre meu, que si Marforo fos
o un gegant, en tindria gran delit,

amb tal que em toqui la medul·la i l'os
la teva santa polla dia i nit,
que cura els conys fins i tot de la tos.

–Obriu les cuixes, vós...
que dones podrien més ben vestides
que vós ser vistes, per ò no envestides.

X

La vull al cul. –Tu ja em perdonaràs,
oh Dona, que no vull fer aquest pecat,
perquè és aquesta, menja de Prelat,
que per sempre ha perdut el gust i el nas.

–¡Au! ¡Fica-la aquí! –No mare. –Sí pare.
–¿Per què? ¿No es porta ja al costat corrent,
id est, al cony? –Sí, però és més plaent
la polla darrere que al davant ara.

–Em deixaré per vós aconsellar;
la tita és vostra, i si us agrada tant,
vós com a tita l'heu de comandar.

–L'accepto, rei; de costat vés pitjant,
amunt, avall, sense deixar-te anar.
¡Oh carall bon company! ¡Oh carall sant!

–Treieu-la tota, encant.
–L'he tret de dintre més que de bon grat,
però seient un any hi hauria estat.

XI

Obre les cuixes, que vegi a la cara
el teu bell cul i la teva matolla;
¡cul per fer mudar d'opinió una polla!
¡I cony que de destil·lar cors no para!

I mentre jo contemplo, doncs em ve
caprici de besar-vos d'improvís,
i em sembla ser més bell que no Narcís
al mirall que la polla alegre té.

–¡Ai fresca, ai fresc!, a terra i en el llit.
Que jo et veig, puta, i prepara't a pler,
que et trenqui dues costelles del pit.

–Francesa vellota, t'omple de me,
que per aquest arxiperfet delit
cauria en pou sense poal ni re.

I abella no hi ha, a fe,
àvida de flors, com jo noble polla,
i no la provo, i hi va la vista folla.

XII

¡Ei, Mart, tu, maleïdíssim poltró!
Fatal si així sota una dona bregues,
i un hom no folla amb Venus a cegues,
amb tanta fúria i poca discreció.

–Jo no sóc Mart, sóc Hèrcules Rangó,
i follo amb vós, que sou Àngela Grega;
i si tingues el meu rabec, qui ho nega,
follant us tocaria una cançó.

Senyora meva, vós, dolça consort,
al cony la polla faríeu ballar,
el cul damunt remenant, pitjant fort.

–Sí senyor, que m'orgamsa amb vós follar,
però em fa por que Amor no em doni mort,
amb les vostres armes, sent nen i insà.

–Cupidó pare em fa
i és vostre fill, i mira l'arma pia
a oferir a la dea Poltroneria.

XIII

Dóna'm la llengua, al mur posa els peus, va;
estreny les cuixes, prem-me contra el pit;
deixa't anar d'esquena sobre el llit,
que no em preocupo sinó de follar.

¡Ai! ¡Traïdor! ¡Que tens la polla dura!
¡Oh! ¿Com? És a la xona que jo em reto.
Un dia, ficar-me-la al cul prometo,
i treure-la'n neta se t'assegura.

–Mil gràcies, estimada Llorenceta,
m'esforçaré a servir-vos; pro empenyeu,
empenyeu com fa la Sabatereta.

Ara jo em corro, ¿i vós quan ho fareu?
–¡Ara, ara! Dóna'm tota la llengüeta.
Que em moro. –I jo: vós la causa en sereu;

llavors, ¿vós complireu?
–Ara mateix em corro, senyor meu;
ara, ja està. –I jo; ¡ai las! ¡Oh Déu!

XIV

Para el carro, reconsagrat Cupido,
fes el favor d'aturar-te, gandul;
que vull follar al cony i no en aquest cul,
que em pren la polla, i rient no l'amido.

I en els braços les cames jo m'arrufo,
i tan contort estic (i no t'adul)
que moriria estant-s'hi una hora un mul,
però és que tant amb el cul crido i bufo.

I si a vós, Beatriu, esperar us faig
m'haureu de perdonar, perquè demostró
que jo follant incòmode em desfaig.

I si no m'emmirallo en el cul vostre,
suspès a l'un i l'altre braç com vaig,
mai no s'acabaria l'afer nostro.

¡Oh cul, lacti i roig rostro!
Si de mirar-te no tingués la vena,
no tindria la polla com antena.

XV

El menut mama, i mama el cony, a fe;
doneu la llet i al mateix temps rebeu,
i tres contents en un sol llit vegeu:
ahora cada u treu el seu plaer.

¿Tindríeu mai clau tan excitador,
entre els milers que heu tingut i tindreu?
En aquest follar molt més bé ho passeu,
que un pagesot quan es menja el mató.

–És realment dolç com la mel així,
el reverend, diví follar lasciu;
i com una abadessa em fa gaudir;

i tant em toca amb gran frisança el viu,
la teva polla dura com un pi,
que jo sento un plaer superlatiu.

I tu, carall festiu,
cuita-corrents deixa que el cony et caci,
i estigue-t'hi un mes, ¡bon profit et faci!

XVI

Estigue't quiet, fillet; ¡ni-nà, ni-nà!
Empeny, mestre Andreu, empeny, que està aquí.
Dóna'm tota la llengua, ¡ai, ai de mi!,
que a l'ànima la teva polla em va.

–Ara mateix, senyora, us entrarà;
bressoleu bé el menudet amb el peu,
i bons serveis a tots tres ens fareu:
que nosaltres cardem, i ell dormirà.

–Bresso, remeno, follo; estic molt bé;
tu també a bressar, remenar, pençar.

–Mareta, a plaer vostre em correré.

–¡No ho facis! Para, un xic has d'esperar,
que tal dolcesa en aquest follar em ve,
que no voldria mai més acabar.

–Senyora meva, au va,
¡sisplau, correu-vos! –Em corro per fi
si vols; i tu, ¿et corres? –Senyora, sí.